

ת"פ 50635/07/18 - מדינת ישראל נגד נ' (עציר)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50635-07-18 מדינת ישראל נ' (עציר)

בפני כבוד השופט אייל כהן

מדינת ישראל :

המאשימה

נגד

נ' (עציר)

הנאשם

המאשימה ע"י ב"כ עוה"ד מעין דואק

הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד טל גלאון

הכרעת דין

עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלות. ככל שהמענה לכך חיובי, חלוקים הצדדים בשאלה האם הייתה המתלוננת בת זוגו של הנאשם בעת התקיפה - נתון המשליך על טיב העבירה בה יש להרשיעו.

1. יריעת המחלוקת ותמצית ראיות הצדדים

1. נגד הנאשם, יליד 1992, הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות תקיפה הגורמת חבלה - בן זוג, מכוח סעי' 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן היזק לרכוש במזיד, מכוח סעי' 452 לחוק.

עמוד 1

2. על פי הנטען, במועד הרלבנטי לאישום ניהלו הנאשם ו- ס' (להלן: "המתלוננת") קשר רומנטי והתגוררו יחד בבית הנאשם שברמלה (להלן גם: "הבית"). ביום 10.7.18, בבית חברו של הנאשם בלוד, בעודם בגילופין, סטר הנאשם בפני המתלוננת, דחפה, משכה בידה ובשערה והוציאה מן הבית. בהגיעם לביתו, דחפה פנימה, משך בידה, דחפה לחדר והחל להכותה במכות אגרופ ובעיטות, בגופה ובפניה. עוד משך בשערה, הטיח את ראשה בקיר וברצפה והעיף לעברה חפצים שפגעו בה. לאחר מכן ניפץ פלאפון השייך לה, השליכו לעברה והיכה בגופה באמצעות מקל מגב. כתוצאה מן האמור גרם הנאשם להמטומות ושריטות בפני המתלוננת, גבה וידיה.

3. בתגובתו לאישום אישר הנאשם כי ניהל "רומן קצר" עם המתלוננת, וכי היא לנה בביתו מספר לילות. עם זאת כפר בכך שהשניים היו "בני זוג" או כי היא התגוררה עימו. עוד כפר בתקיפה המיוחסת לו וטען כי חבלותיה נגרמו ע"י אחרים שתקפו אותה בתל אביב, ערב קודם לכן.

2. תמצית ראיות הצדדים

4. המאשימה נסמכה בראיותיה על עדותה המפלילה של המתלוננת. זו מחוזקת לשיטתה ע"י תיעוד חבלותיה, עדות אימה אשר פגשה בה סמוך לאחר התקיפה הנטענת, דו"חות פעולה של שוטרים וראיות נלוות. פרשת ההגנה נסמכה על עדות הנאשם.

5. ברקע הדברים ובהתייחס לאופן ניהול ההליך מצאתי לציין נתונים אלה: נדחו בקשות הסניגור לחייב את הקלטת רענון עדותה של המתלוננת ע"י התביעה, ולחשוף את המרשם הפלילי בעניינה של המתלוננת. המתלוננת ואימה העידו לאחר שהוצאו צווי הבאה בעניינן. בנוסף, נדחתה בקשת הסניגור לחשיפת תיקי הרווחה של המתלוננת ואימה, מכוח סעי' 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, וזאת לאחר עיוני בהם.

2.1. תמצית עדות המתלוננת וראיות נלוות לה

6. מדו"חות הפעולה של שוטרי הסיור אזולאי ו-חרבי (ת/15, ת/16), עולה כי במהלך סיור שגרתי נשמעו צעקות מבית הנאשם, שבחצרו הם פגשו בנאשם ובמתלוננת. חולצת הנאשם הייתה מוכתמת בדם ושריטות על ידיו. שפתי המתלוננת היו נפוחות, שריטות היו על כתפה השמאלית וסימנים כחולים על ידיה. המתלוננת מסרה כי היא "רבה מכות עם בחורה" בתל אביב. הנאשם מסר כי כתם דם על רגלו נבע מדריכתו על מסמר. השניים הכחישו מריבה ביניהם, אך עוכבו בכל זאת לתחנה.

7. המתלוננת העידה בחקירתה הראשית (פ' עמ' 26 ואילך) כי היא כבת 20, ומתגוררת במבשרת ציון. השניים הכירו באמצעות אינסטגרם וקיימו שיחות טלפון משך כחודש לערך, מבלי להיפגש. בעקבות וויכוח במשפחה, עזבה המתלוננת את ביתה ועברה לבית הורי הנאשם, שם גרה עימו משך כשבוע. המדובר היה בקשר התחלתי והיא לא ידעה רבות על אודות הנאשם. הנאשם אמר כי הוא רוצה להתחתן איתה, אך היא לא רצתה בכך. היא "חיבבה" את הנאשם ואהבה אותו, וחושבת שהוא גם אהב אותה. במהלך השבוע הרבו לצאת ולבלות. משפחתה לא הכירה אותו, אך משפחתו הכירה אותה. הנאשם הפגין סימני קנאה כששוחחה עם אחרים.

8. ביום 10.7.18 שהו השניים במספר מקומות וצרכו אלכוהול, בתל אביב ואצל חברים באזור רמלה-לוד. בעקבות וויכוח בבית חברו, דחף אותה הנאשם. הנאשם הזמין מונית, אך

משסירבה להיכנס אליה, בעט בה מספר פעמים בחזקה ודחפה בכוח פנימה. במהלך הנסיעה במונית סטר לה, צעק וקילל.

9. השניים הגיעו בשעת בוקר לביתו, או אז דחפה בכוח פנימה, בעט בה וקילל אותה. המתלוננת בעטה בו בחזרה, כהגנה עצמית. הורי הנאשם ראו זאת וביקשו ממנו להפסיק אך הוא לא הקשיב להם. לאחר מכן החלה מסכת אלימות קשה, כשהנאשם השליך לעברה חפצים שונים שחלקם פגעו בה, והטיח את ראשה בקיר וברצפה תוך שהוא אוחז בשערה. בנוסף בעט בבטנה ובגבה בעודה שכובה על הארץ, תוך שהוא שב ומפילה כשהיא מנסה לקום והיכה אותה עם מקל של מגב, בראש וברגליים. אגב האמור קילל אותה. כתוצאה מכך, נגרמו לה חבלות מרובות לרבות "פנס" בעיניים וסימנים בגב, רגליים וידיים, כמו גם חבלה בשפה. המתלוננת אישרה כי היא המתועדת בתמונות ת/12 ו- ת/14 (כמתיישב עם האמור בדו"ח השוטר לוי- ת/13).

10. במהלך תקיפתה השליך הנאשם לעברה את מכשיר הפלאפון שלה והוא נשבר (ת/4). לאחר מכן השליך אותו מן החלון (כמתיישב עם האמור בדו"ח תפיסת הפלאפון בחצר- ת/23). לאחר שהנאשם נרגע, ביקשו השניים לצאת את הבית ואז פגשו בשוטרים. תחילה מסרה כי לא קרה דבר. בתחנה מסרה כי "היה ריב בתל אביב, כי תכלס לא רציתי שיגיע למצב שהוא יהיה בפנים וייעצר כי אני בן אדם ולא מלאך ואני גם הייתי בפנים אני יודעת מה זה. הייתי במעצר לא רציתי שהוא יעבור את זה" (פ' עמי 30 ש' 20). בעת שהשוטרים עיכבו אותם, הזהיר אותה הנאשם לבל תספר את שאירע ("תיאום גרסאות"). לאחר מכן הגיעה לבית אימה במבשרת, ולאחר שזו ראתה את מצבה, קראה למשטרה והמתלוננת נחקרה בתחנת הראל. לדבריה היא לא סיפרה לאימה את שאירע ולא רצתה כי תזעיק משטרה. האם עודדה אותה להתלונן ובעידודה מסרה את האמת מאוחר יותר.

11. המתלוננת הוסיפה וציינה כי הגרסה לפיה הותקפה בתל אביב שקרית ונועדה אך להגן על הנאשם. בניגוד לטענתו במהלך העימות ביניהם (ת/7), טענה המתלוננת כי היא לא צרכה סמים אלא אלכוהול בלבד, עובר לתקיפתו אותה. המתלוננת הכחישה את טענתו לפיה היא נפלה במדרגות ונחבלה עובר להגעת השוטרים. היא טופלה בקופת חולים.

12. בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על גרסתה. המתלוננת אישרה כי פגשה לראשונה את הנאשם כשהגיעה להתגורר בביתו. לאחר שציינה כי העבירה לו כסף בעבר, התפרץ הנאשם בכעס ושאלה בהתרסה "מתי נתת לי? מתי?" ולאחר מכן תיקנה את תשובתה ומסרה כי העבירה כסף לאחר ולא לנאשם. המתלוננת הבהירה כי התבלבלה והתנצלה על כך. המתלוננת מיאנה לבאר מה הסיבה בעטיה הגיעה לבית הנאשם, אך הכחישה כי הדבר נבע מאלימות כלפיה. עוד עמדה על כך כי על אף שצרכה אלכוהול, היא לא הגיעה לדרגת שכרות המשליכה על יכולתה לזהות את הנאשם כמי שתקף אותה. כמו כן דחתה בתוקף כי העלילה עלילת שווא על הנאשם.

13. במענה לשאלת בית המשפט הכיצד היא כל כך בטוחה כי דווקא הנאשם ולא אחר הוא שתקפה, למרות שהיא אינה זוכרת פרטים אחרים מיום האירוע, השיבה כי הנאשם היה היחיד שהיה איתה וכי למרות שהייתה שיכורה אין לה ספק בכך (פ' עמי 24 ש' 26).

2.2. תמצית עדות אם המתלוננת

14. עיקר עדות האם בכך כי עם שיבת ביתה הביתה, הבחינה כי "...כל הגוף שלה עם סימני אלימות, מכות. שאלתי אותה מה זה והיא אמרה שמישהו הרביץ לה עם מקל" (פ' עמי 20 ש' 29). כששאלה מי התוקף השיבה המתלוננת כי מדובר במישהו ממשפחת א"ל שהיה חבר שלה ושמו X או Y. בשלב מאוחר יותר מסרה המתלוננת כי הוכתה עם גרזן. האם אישרה כי היא עודדה את ביתה, שלא רצתה בכך, להתלונן במשטרה והכחישה כי הייתה מריבה בינה עובר לעזיבתה את הבית. ברקע הדברים עלה כי היא אם לשמונה, וכי בעלה כלוא מזה עשור לאחר

שנדון ל- 24 שנות מאסר.

2.3. הודעות הנאשם בחקירתו ותמצית עדותו

15. בהודעתו הראשונה (ת/5), מבוקר מעצרו, טען הנאשם כי לאחר שהמתלוננת הותקפה ע"י שתי נשים הוא ביקש להפריד ואז הותקף ע"י גבר שהיכה אותו עם מקל. בהודעתו השניה (ת/6), בחלוף חמישה ימים, הרבה לשמור על זכות השתיקה, ובד בבד חזר על גרסתו הקודמת. בעימות בין השניים (ת/7), שנערך לאחר אותה חקירה, לאחר שהופלל ע"י המתלוננת, טען כי כל דבריה שקר. בחקירתו ביום המחרת, 17.7.18 (ת/8), שמר באופן עקבי על זכות השתיקה. בחקירתו מיום 19.7.18 (ת/9) (אשר כי השניים שתו אלכוהול בביתו של החבר ק וכי התעורר וויכוח ביניהם. גם בדרך, במונית, התווכחו. המתלוננת נתנה לו "כאפה" ושרטה אותו ביד ימין, הוא התעצבן ודחף אותה. כתוצאה מכך נפלה המתלוננת במדרגות (ת/9, שו' 78). המדובר בארבע מדרגות. הנאשם אישר כי שבר את הפלאפון של המתלוננת וזרק אותו מהחלון. במענה לשאלה מדוע לא סיפר כל זאת קודם לכן, מסר כי הוא אינו יודע.

16. הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי היה עם המתלוננת משך שבוע וזאת לאחר קשר בן כחודש באמצעות פייסבוק ואינסטגרם. בשל בעייתיה המשפחתיות הזמינה מתוך רחמים באישור הוריו לביתם. ביום שקדם לתקיפה המיוחסת לו בילו השניים לסירוגין בתל אביב, יפו לוד ורמלה. הם הרבו לצרוך אלכוהול החל מן השעה 14:00 בתל אביב (פ' עמי 56 שו' 4), כאשר כל אחד מהם שתה שש פחיות בירה (זמן קצר קודם לכן העיד כי שתו גם וודקה וכי מסע השתייה החל עוד לפני 12:30, בחוף הים- פ' עמי 54 שו' 14).

17. הנאשם הכחיש לחלוטין כי שהה עם המתלוננת בבית החבר, כי הם רבו שם, וכי תקף אותה שם ובמונית. בעת שנסעו במונית לביתו ובסמוך להגעתם, התקשרה ידידה ומסרה שהיא בקרבת מקום. עם רדתם מן המונית ולאחר שהסתיימה השיחה חטפה המתלוננת מידו את הפלאפון, קיללה אותו, ירקה עליו ו"דפקה" לו "כאפה". לדבריו "איך שהיא דפקה לי כאפה דחפתי אותה בכל הכוח ואמרתי לה 'מה את עושה יא סתומה דפוקה' " (שם, שו' 21. עם זאת בהמשך עדותו מסר כי "נכנסתי בה בקטנה, כאילו ניסיתי לשמור בידיים"- עמ' 56 שו' 16). המתלוננת קינאה וכינתה אותו "בוגד" והוא ניסה להרגיעה. בעת שירד במדרגות לעבר ביתו (ארבע במספר), דחפה אותו המתלוננת והוא נחבל. לאחר מכן ישב ב"סלון" המצוי בגינת הבית, שאז יצאו הוריו למשמע הצעקות.

18. לאחר שהשניים נכנסו לחדר, ביקשה המתלוננת לדעת מי הידידה שהתקשרה, התריסה כלפיו כי היא יכולה לנהוג באותה דרך, והחלה להתקשר למישהו. בעקבות כך התעצבן, זרק את הפלאפון שלה לרצפה ואח"כ החוצה מהחלון. בנוסף אמר לה ש"תעוף" מביתו. כשיצא החוצה על מנת להביא לה את הפלאפון שהשליך, שמע פתאום צעקות ודברים נשברים בבית. כשנכנס לחדר ראה את המתלוננת "כאילו נכנסה בקיר ויצאה". המתלוננת הרביצה לעצמה וכך נחבלה בראשה ובשפתה. כששאל אותה מדוע היא מתנהגת כך אמרה לו "אני אראה לך". בעת שליווה אותה החוצה מביתו פגשו השניים בשוטרים. בשלב זה המתלוננת תיאמה איתו גרסאות ביוזמתה, באמרה לו כי עליו לספר שהם הותקפו בתל אביב. הנאשם המשיך וציין כי שיקר במשטרה על מנת שלא להפליל את המתלוננת שכן הדבר אינו מקובל.

19. בחקירתו הנגדית אישר כי הוא רגיל לשיקר רבות לשוטרים, בהם אין הוא נותן אמון, אך בפני בית המשפט הוא מעיד אמת בלבד. במענה לשאלות פרטניות בהקשר זה שב ואישר כי שיקר לא אחת. בין היתר אישר כי שיקר כשמסר בחקירה כי הוא אינו יכול להכות את המתלוננת משום שהיא בהריון ממנו והוא רוצה להתחתן איתה. לדבריו שיקר שקרים שונים מתוך "סטלה". גם בעימות לא הפליל אותה משום שרצה להגן עליה, על אף שהפלילה אותו. בד בבד טען כי בעימות היה "על אקסטזי". גם שמונה ימים לאחר מעצרו עדיין היה "מסטול". במרוצת אותו שבוע

קיים עימה יחסים אינטימיים פעם אחת (פ' עמ' 63 שו' 5). כמו כן קנה לה אוכל ובגדים, אך לא תכשיטים (בחקירתו החוזרת ציין כי אחותו היא שרכשה עבור המתלוננת שני "טריינינגים", תחתונים ו"דברים אישיים של נשים"). כשנשאל האם אהב את המתלוננת השיב כי חיבב אותה כמו שמחבבים כלב, חתול או ציפור (פ' עמ' 67, שו' 28). הנאשם סירב לציין מי היא אותה ידידה שהתקשרה אליו בבוקר האירוע וכי הוא והמתלוננת לא היו בני זוג.

20. בתום חקירתו הנגדית, במענה לשאלת בית המשפט, השיב כי הוא אינו יודע מדוע המתלוננת קינאה לו, על אף שהם לא אהבו לדבריו האחד את האחרת. יתכן כי הפלילה אותו לשווא על מנת לחזור לביתה.

2.4. ראיות נילוות

21. על פי עדות החוקר אלדבא, אם המתלוננת מסרה לו כי המתלוננת סיפרה לה כי הוכתה ע"י החבר שלה וכי היא, האם, שיכנעה את ביתה להתלונן (ת/1). חברו של הנאשם, א"צ, לא נחקר במשטרה, אך בשיחה עם החוקר אלדבא מסר כי לא הייתה אלימות בין השניים (ת/2). ניסיון איתורו לא צלח (ת/11). הודעת אבי הנאשם (ת/24) הוגשה בהסכמה. לדבריו חברתו של הנאשם גרה בביתו שבוע אך הוא אינו מכירה אף לא בשמה. בבוקר האירוע שמע צעקות אך לא ראה אלימות. אם הנאשם מסרה לשוטר בשיחה טלפונית כי היא אינה יודעת דבר על אודות האירוע (ת/20). ניסיונות נוספים ליצור קשר עימה לא צלחו (ת/21, ת/22). בנוסף הוגשו ראיות בדבר ניתוח שיחות טלפון (ת/3, ת/17 - ת/19).

3. טיעוני הצדדים באשר למחלוקת הנוגעת לעצם ביצוע עבירת התקיפה

22. המאשימה ביקשה להעדיף את גרסת המתלוננת כמהימנה, בציינה כי זו העידה בחוסר רצון לאחר שהובאה מכוח צו הבאה. עדותה מפורטת וסדורה וחפה מכל אינטרס הפללת שווא. עוד טענה כי המתלוננת שינתה גרסתה בעדותה באשר להפקדת כספים עבור הנאשם, לאחר שזה התפרץ לעברה- נתון המלמד על פחדה ממנו וכי על אף שצרכה אלוהול יש לקבל את גרסתה כמהימנה. עדותה מחוזקת בעדות אימה, אשר לקתה בבלבול באשר ללוחות הזמנים אך ראתה כמו אחרים את החבלות על גוף ביתה.

עדות הנאשם עיקרה בגרסה כבושה שאין ליתן בה אמון, על רקע הגרסאות השונות שמסר קודם לכן. כמו כן הפנתה התובעת לפירכות רבות בעדותו.

23. ב"כ הנאשם, מנגד, ביקש כי עדות הנאשם תועדף כמהימנה בשים לב להעדר זכרונה של המתלוננת באשר לפרטים שונים לאור שכרותה. המתלוננת טפלה עלילת שווא כדי שאימה תסכים לקבלה חזרה לביתה, שכן תחילה הגנה על הנאשם ורק לאחר מפגש עם אימה שינתה מכך. המתלוננת אף הגזימה ושיקרה לאימה בספרה כי הוכתה ע"י גרזן. הנאשם הודה בשבירת הפלאפון.

4. דיון והכרעה בשאלת עצם ביצוע עבירת התקיפה

24. אין חולק כי ככל והנאשם יורשע, יש להרשיעו למצער בעבירה מכוח סעי' 380 לחוק, שעניינה "תקיפה הגורמת חבלה ממשית". לא ארחיב בניתוח יסודות אותה עבירה.

לאחר ששמעתי בקשב רב את כלל העדויות, בחנתי היטב את הראיות כולן ונתתי את דעתי לטיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי מן הדין להרשיע את הנאשם בעבירה מכוח סעי' 380

לחוק - קרי, בתקיפתו את המתלוננת ובגרימת החבלות לה (בנפרד מן הדיון להלן בשאלה האם תקפה כאמור בהיותה זוגתו). להלן טעמיי.

4.1. מהימנות המתלוננת

25. ראש וראשון, מצאתי להעדיף באופן ברור את עדותה של המתלוננת לפניי, כמהימנה, על כל חלקיה. בד בבד, מצאתי לדחות כבלתי מהימנה את עדות הנאשם לפניי, באופן נחרץ, באשר הנאשם כמעט ולא "כשל" באמירת דבר אמת.

26. המתלוננת הובאה לעדותה מכוח צו הבאה, כשאזיקים לידיה, לאחר שמיאנה להתייצב. הוריתי על שחרורה המידי לאחר שהתחייבה שלא לעזוב את בית המשפט בטרם תחל בעדותה.

בחנתי בקפידה רבה את המתלוננת בעת עדותה, שנמשכה פרק זמן לא מבוטל וכללה חקירה נגדית, שניכר כי לא הייתה קלה עליה. מצאתי ליתן אמון בגרסתה, גם לאחר שתירתי, לשווא, אחר כל סימן אפשרי בדבר העדר מהימנות, הגזמה והפרזה, בהינתן חשיבותה המכרעת של עדותה לבירור אשמת הנאשם.

27. עסקינן בבחורה צעירה לימים, צנומה למדי ובעלת מראה חיצוני ושפת גוף ה"משדרים" שברירות-מה. ניכר היה בה כי היא אינה ששה להעיד וכי התקשתה לספר על אודות שאירע לה. כך היה בעיקר עם תחילת עדותה, אם כי בהמשך התרגלה למעמד בו היא מצויה, וצברה ביטחון במתן תשובותיה. תשובותיה היה ככלל מדודות וענייניות, נעדרות התלהמות. המתלוננת הרבתה להישיר מבטה לבאי כוח הצדדים ולבית המשפט, אך נמנעה לרוב מיצירת קשר עין עם הנאשם.

28. שוכנעתי כי המתלוננת סיפרה את שאירע לה, ללא הפרזה. המתלוננת לא היססה לספר בפתיחות, גם מיוזמתה, גם על אודות פרטים ונתונים שאינם מיטיבים עימה: כך באשר לעצם צריכת האלכוהול; כך (בעימות, במשטרה) כשציינה כי אמנם צרכה סמים ("אקסטוט"), אך הדבר היה בעבר, כשנתיים לפני תקיפתה (ת/7, שו' 70); כך כאשר ציינה מיוזמתה כי הייתה נתונה במעצר (כשהבהירה מדוע ביקשה להגן על הנאשם ממעצר), או כי מלכתחילה מסרה גרסה שקרית לחוקרים, תולדת תיאום גרסאות עם הנאשם, על מנת לסייע לו.

29. המתלוננת לא היססה לתקן את דבריה כאשר עלה הצורך בכך. תחילה מסרה כי הפקידה כספים עבור הנאשם, לקנטינה. למשמע אמירה זו התפרץ הנאשם באופן חריג ושאל בכעס, בצעקה, "מתי הבאת לי? מתי?" (פ' עמ' 35 שו' 30). מייד תיקנה המתלוננת והסבירה כי הנאשם צודק וכי היא בלבד את זהות הנמען. בהקשר זה יוער כי מצאתי לדחות את טענת התובעת, לפיה המתלוננת חזרה בה משום חששה מן הנאשם. התרשמותי הברורה הייתה כי

המתלוננת שגתה בתום לב וכי היא לא היססה לתקן את דבריה, על מנת להעיד אמת. לא התרשמתי כי במהלך העדות היה חששה מן הנאשם בעל עצמה, ככל שהיה.

30. מצאתי ליתן אמון בטענתה לפיה צריכת האלכוהול לא מנעה ממנה לזהות את הנאשם כמי שתקפה ובאשר לאופן בו תקף. סוגיה זו נבחנה לא אחת בעדותה. לא מצאתי כל ביסוס לכך כי המתלוננת ביקשה להפליל לשווא את הנאשם.

31. בשולי הדברים אציין, כי עיינתי לבקשת ההגנה בתיק הרווחה הנוגע למתלוננת, לאחר עדותה- קרי, לאחר שבוססה התרשמותי ממנה. המעט מן המועט שאציין בהקשר זה הוא, כי המתלוננת עברה בחייה מסכת קשיים לא

פשוטה כלל ועיקר. נתון כללי זה משתלב היטב עם התרשמותי מן המתלוננת, ומחזקה. יש בו כדי להסביר במידת מה את התנהלותה הכללית ולחזק את מסקנתי בדבר מהימנותה, ככל שהדבר נוגע לרצונה להגן על הנאשם, על אף שפגע בה, ככל שהדבר נוגע ליחסה לאנשי מרות וכמי שעל אף מסכת קשייה, גרעינה הבסיסי מתאפיין בפשטות וכנות. גם בתיק הרווחה לא מצאתי כל אינדיקציה להפלת שווא בעבר, או לפעולה כלשהי של המתלוננת כלפי מאן דהוא מתוך זדון. צבעי מצוקה הם שצבעו את חייה ואופן התנהלותה.

4.2. ראיות המחזקות את עדותה המהימנה של המתלוננת

32. עדות המתלוננת מחוזקת בתיעוד הצילומי והאחר של חבלותיה; בעדותה של אימה ובהודיית הנאשם כי שבר את מכשיר הפלאפון שלה. נתתי דעתי לנתונים בעדות האם שאינם מתיישבים עד תום עם גרסת המתלוננת, כגון הכאה עם גרזן, בלבול בלוחות הזמנים והגעת המתלוננת לבית חולים, לכאורה, לגרסת האם, בניגוד לגרסת ביתה. המדובר בסתירות שאינן בעלות משקל שיש בו כדי לקעקע את ליבת עדותה של האם, בשים לב למכלול הראיות הנוספות, כמתואר לעיל ולהלן.

4.3. העדר מהימנות הנאשם

33. הנאשם הותיר כאמור רושם בלתי מהימן כלל ועיקר. מצאתי כי הגנתו בגנת בדים התפורה תפרים גסים, ונעדרת תחכום. כלל גרסאותיו השונות אינן מתיישבות האחת עם האחרת. מבלי צורך לצלול לפרטי הפירוט הרבות, אציין כי עיקר עדותו וליבת הגנתו, לפיה המתלוננת היא שהיכתה את עצמה, אינה מהימנה עליו, כשם שאינה סבירה. לשיטתו, המתלוננת עשתה זאת כדי "להראות" לו- קרי, לסבכו, אך סמוך לאחר מכן דווקא הגנה עליו מפני השוטרים ביוזמתה, בתאמה איתו גרסאות. טענה כבושה ופנטסטית זו בדבר הכאה עצמית לא רק שלא נטענה עובר לעדות ולא הוטחה במתלוננת, אלא שאין היא מתיישבת עם התיעוד החבלתי ת/12 ו- ת/14, למצער באשר לחבלות בגבה, לאורכו- הן שטפי דם בחלק התחתון, הן לאורך עמוד השדרה והן בכתפיה מאחור- וכתף שמאל אחורית, בפרט. ממילא אין היא מתיישבת עם תשובת הנאשם לאישום.

34. עדות הנאשם רוויה בסתירות, הן בתוכה פנימה והן ביחס לגרסאותיו המשתנות במשטרה, הסותרות אף הן האחת את רעותה. הנאשם לא טרח להעיד להגנתו את מי מהוריו או את ידידתו העלומה (-את חששו מחשיפתה ניתן היה לנסות ולהפיג בבקשה להעדתה אגב חיסוי זהותה), כמו גם נמנע מלהציג כל ראיה אחרת שיש בה כדי לתמוך בהגנתו המשתנה.

35. זאת ועוד, הנאשם עצמו הודה כי שיקר והמשיך ושיקר לא אחת לחוקריו, כמו גם תיאם גרסאות עם המתלוננת. גם אם אניח כי אכן קיים בליבו חוסר אמון כלפי שוטרים, לא מצאתי כי די בדבר, כדי להסביר את השוני בגרסאותיו או בשתיקתו בחקירה.

36. ראוי לציין כי לאורך עדותה של המתלוננת שמר הנאשם על שמירה ואיפוק, עד אשר המתלוננת מסרה כי העבירה כספים עבורו, לקנטינה, או אז התפרץ לעברה, כמצוין מעלה. הייתה זו הפעם היחידה בה התרשמתי באופן ברור כי הנאשם מגיב באופן אותנטי למשמע מידע שגוי שנמסר על אודותיו. התפרצות זו, על רקע של מה בכך, מדברת בעד עצמה בשים לב לאיפוק אותו הפגין לאורך עדותה, עת הפלילה אותו, לכאורה לשווא.

37. סופו של דבר, הנאשם לא הצביע על קו הגנה שיש בו כדי להעלות ספק בעל אחיזה סבירה בראיות, כנדרש (ע"פ 9216/03 זיאן אלרז נ' מדינת ישראל, מיום 16.1.06). ממילא לא עמד בנטל הטקטי להציג תרחיש חלופי סביר, המתיישב עם גרסתו (ע"פ 3914/05 אלחרר נ' מדינת ישראל, 10.11.08). גרסתו הכבושה מהווה שקר מהותי, אחד מני רבים, היורד לשורשו של עניין, ואשר יש בו משום סיוע לראיות התביעה נגדו (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 3.9.09). הנאשם אף לא הציג כל הסבר סביר לכבישת

גרסתו, שעל כן משקלה נמוך עד בטל (ע"פ 7392/08 אלטורי נ' מדינת ישראל, מיום 1.7.09).

38. על אלה הוסף התנהגות מפלילה, אשר בגדרה יבואו, בין היתר, ניסיון לתאם גרסאות ולהשפיע על המתלוננת לבל תפלילו (השוו: ע"פ 10577/02 אלון שמש נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4), 706, 717); סירוב לשתף פעולה בחקירה, המצביע על תחושת אשם (ע"פ 5390/96 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פד נג(4), 29) ושקרי נאשם מהותיים ונעדרי הסבר מספק, בעלי זיקה לאשמה (ע"פ 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 142).

39. גם להימנעות מהעדת עדים רלבנטיים ללא הסבר סביר, נודעת חשיבות ראייתית לחובתו (ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3), 617, עמ' 624-625), כהימנעות מכל ראיה אחרת נחוצה (ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, מיום 25.11.10). ערכם המצרפי של כל אלה מהווה מקל וחמר בסיס להרשעה (ע"פ 10221/06 ג'ורן ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 17.1.08).

בהינתן כל האמור, מן הדין להרשיע את הנאשם בעבירת התקיפה.

5. דיון והכרעה בסוגיית היות הנאשם והמתלוננת "בני זוג"

40. הצדדים חלוקים כאמור בשאלה האם מן הדין להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום-קרי, תקיפה הגורמת חבלה- בן זוג (להלן גם: "העבירה"), או שמא לזכותו ממנה, ולהרשיעו בעבירה מכוח סעי' 380 לחוק בלבד, בהינתן טענתו לפיה השניים מעולם לא באו בגדר "בני זוג".

לאחר עיון בכלל טיעוני הצדדים והפסיקה הרלבנטית, ועל יסוד ממצאי העובדה אותם קבעתי לעיל, באתי לכלל מסקנה כי הדין בסוגיה זו עם הנאשם. להלן טעמי.

5.1. העובדות הרלבנטיות ותמצית טיעוני הצדדים

41. אין חולק על עובדות אלה: הנאשם והמתלוננת "הכירו" ברשתות החברתיות, בהן היו הם מצויים בקשר, משך כחודש. השניים הכירו בפועל, עת עברה המתלוננת לבית הוריו של הנאשם, שם גרה בחדרו, למשך שבוע, עד קורות האירועים מושא האישום. במהלך השבוע בילו השניים יחד במקומות שונים, גם עם חבריו של הנאשם. בני משפחתו הכירו אותה. בני משפחת המתלוננת לא הכירו את הנאשם.

42. נותרה עמימות מסוימת באשר לרגשות השניים, כמו גם באשר לנתונים אחרים: הנאשם אישר כי השניים קיימו יחסים אינטימיים, פעם אחת. עוד העיד כי אחותו רכשה עבור המתלוננת פרטי לבוש וכיוצ"ב פריטים. המתלוננת לא עומתה עם טענות אלה. המתלוננת ציינה כי חיבבה ואהבה את הנאשם, שאף דיבר מצידו על "להתחתן". מנגד, בניגוד לאמירות מקבילות לכך מפי הנאשם, הרי שהשמיע גם אמירות סותרות.

לאור מסקנתי כמפורט להלן, אציין כבר עתה, כי אף לו רכש הנאשם עצמו את פרטי הלבוש עבור המתלוננת ואף לו קיימו השניים יחסי מין מתמשכים משך אותו שבוע, לא היה בדבר, כלל ועיקר, כדי לשנות ממסקנתי באשר לסיווג העבירה הנכונה לטעמי, בה יש להרשיעו. הוא הדין, בין אם אהבו השניים מאד, האחד את האחר ובין אם לאו, וזאת בהתעלם מן השאלה מה טיבה של אהבה-בת שבוע.

43. ב"כ הצדדים הדגישו בטיעוניהם עובדות שונות, איש לתמיכה בטיעונו. כמו כן הפנו להוראות הדין והפסיקה. לכל אלה אתייחס להלן, אגב פירוט ההנמקות שהובילו למסקנותי.

5.2. הוראות הדין ואופן פרשנותה של נורמה פלילית

44. הוראת סעי' 382 לחוק, שעניינה "תקיפות בנסיבות מחמירות", קובעת:

"(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 379 או 380 כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;

(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה".

מלשון החוק עולה אם כן, כי "תקיפת בן זוג" סווגה ע"י המחוקק כאחד משני מקרים הבאים בגדר תקיפת בן משפחה. תקיפת בן משפחה סווגה כאחד משני מקרים הבאים בגדר תקיפה "בנסיבות מחמירות", בצד תקיפה בצוותא. העונש הקבוע בצד כל עבירה כאמור, הוא כפל העונש הקבוע בעבירות התקיפה- סתם, או תקיפה הגורמת חבלה.

45. סעיף 34כא לחוק קובע:

"ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין".

בדנ"פ 10987/07 מדינת ישראל נ' ברק כהן (מיום 2.3.09) שב בית המשפט העליון ואשרר הלכות קודמות, מכוחן מוחלטת תורת הפרשנות התכליתית גם על הדין הפלילי. בהלכה זו נקבע כי דין פלילי יפורש בשני שלבים:

בשלב הראשון, בוחן הפרשן את לשונו ואת תכליתו של דבר החקיקה, על מנת לקבוע האם קיימים מספר פירושים אפשריים סבירים מבחינה לשונית, המגשימים את תכליתו. אם הפרשן מגיע למסקנה כי ישנו רק פירוש סביר אחד ללשון דבר החקיקה, המגשים את תכליתו- זהו הפירוש שלפיו יש לנהוג - בין אם אותו פירוש מחמיר עם הנאשם ובין אם הוא מקל עימו, בהשוואה לפירושים אפשריים אחרים מבחינה לשונית.

השלב השני במהלך הפרשני יוצא אל הפועל רק כאשר נמצא שלדבר החקיקה יש יותר מפירוש סביר אחד המגשים את תכליתו. כשישנן מספר אפשרויות פרשניות סבירות, העשויות להגשים את תכלית דבר החקיקה הנדון, תיבחר זו המקלה יותר עם מי האמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דבר חקיקה. התנאי לבחירה בפרשנות המקלה עם הנאשם הוא שנבחנות האפשרויות הפרשניות הסבירות, העולות בקנה אחד עם תכלית החקיקה, ונמצא כי כפות המאזניים הן מעוינות (והשוו: רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ ואח', מיום 21.2.10, סעי' 114-115).

על יסוד האמור, נבחן את תכלית העבירה "תקיפה הגורמת חבלה- בן זוג".

5.3. פרשנות המונח "בן זוג"- היבטים לשוניים, עיוניים ומעשיים

46. לצורך בחינת תכלית העבירה, יש לבחון מהי פרשנותו התכליתית של המונח "בן זוג".

בהיבט העיוני נציין, כי תורת פרשנות פועלת במסגרת שלשה מרכיבים: לשון, מטרה ושיקול דעת[1]. מרכיב הלשון קובע את גבולות הפרשנות. לשון הנורמה המשפטית קובעת את תחום התפרסותה ולמצער משליכה עליו. הלשון, מטבעה, בעלת מגבלות, כגון ריבוי משמעות למילה ועמימות. עמימות קיימת מקום שיש חוסר ודאות באשר לתחולת מילה או פסוק על פרטים. אחד מסוגי העמימות מתקיים, כאשר מילה או פסוק חלים על סוג עניינים המצויים על רצף, שאין בו נקודת חיתוך טבעית. כך למשל, באשר למשמעות המילים "תום לב", "לילה", ו"קלון". הוא הדין באשר למונח "בן זוג".

תורת המשפט מלמדת, כי במצבים מסוימים יש ללשון גרעין הבנה, אשר ככל שמתרחקים ממנו, מתעצמת באופן יחסי אפלולית, שטיבה שוליים עמומים של ספק. מכאן הקושי, למשל, להגדיר מהו "כלי רכב"[2] (וראו למשל את התפתחות הגדרת "רכב מנועי" בחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה- 1975 והפסיקה הנוגעת לו).

47. בבואנו לבחון מהו "בן זוג" והאם הנאשם והמתלוננת באים בגדר המונח, יש להתחיל את המסע הפרשני במילות החוק ולאחר מכן לעבור להוראות הדין. על פי הגדרה מילונית, "בן זוג" משמעו "אחד מן השניים שהם זוג". "זוג" משמעו "צמד, שניים יחד", או- "איש ואשתו, זכר ונקבה". "בת זוג" משמעו "אשתו של אדם או חברה, בת לווייה"[3]. אין בהגדרות אלה כדי לסיים את מלאכת הפרשנות. עם זאת, בטרם בחינת ההיבטים המשפטיים, מצאתי להתעכב

מעט על אודות עמימותו של המונח "בן זוג" בחיי היום יום, כנתון רב חשיבות, המשליך על פרשנות העבירה.

48. סבורני כי לא ניתן להגדיר את המונח "בן זוג" באופן הרמטי וממצה. משכך, אין מנוס מלהסתפק ברשימה פתוחה של קריטריונים, אשר בחינת כל אחד מהם בנפרד ובחינתם גם יחד, יספקו מענה, ולו חלקי לשאלה האם בנסיבות נתונות באו שניים בגדר "זוג": כך למשל, ובאופן בלתי ממצה, יש לבחון כמה זמן נמשך הקשר בין השניים; מה היו מאפייני הקשר; האם הקשר כלל מגורים משותפים; האם כלל יחסי אישות; האם קיבל הקשר גושפנקה חוקית או נורמטיבית אחרת, כגון אירוסין; כיצד ראה כל אחד מן השניים את הקשר ואת מחויבותו לו; כיצד ראתה הסביבה את השניים; מה טיבה של המערכת הרגשית בקשר; האם קיימו השניים משק בית משותף ועוד כיוצ"ב פרמטרים.

49. נדמה כי בכל מקרה, לא ניתן לחמוק מעמימות רבה וקשיים לא מבוטלים בגיבוש מסקנה. כך למשל- האם איש ואישה יהודים-חרדים, או מוסלמים, ששודכו באירוסין ע"י הוריהם בהתאם למקובל בקבוצת השייך עימה הם נמנים, באים בגדר "בני זוג" עוד בטרם נישאו, העמיקו היכרות או קיימו יחסי אישות? ומה דינם של איש ואישה הגרים בנפרד, אך מקיימים שנים רבות קשר, אותו שניהם תופסים כבלתי מחייב, הכולל קיום יחסי אישות ספורדיים בלבד? האם בני זוג נשואים, החיים באותה דירה שנים רבות, אך בחדרים נפרדים, אשר איבה שוררת ביניהם ואשר נמנעו מלהתגרש רק בשל שיקולים כלכליים, אכן באים בגדר "בני זוג"? ומה באשר למי המקיימים קשר אפלטוני בלבד, אך אינטנסיבי ואמיץ, משני קצוות תבל? הנה כי כן, הגדרת המונח קשה, עמומה ובכל מקרה תלויה הקשר.

5.4. פרשנות המונח "בן זוג" - היבטים משפטיים
50. עמימות המונח "בן זוג", עליה הצבעתי לעיל, משליכה בהכרח על פרשנותו המשפטית של המונח. יש לזכור כי לא אחת "זוכה" מונח מסוים (כגון "יהודי", "מעביד" או "לילה") למשמעות משפטית שונה, בהתאם להקשר הנדון ולדבר החקיקה בו הוא מצוי. לדידנו, כאמור, יש לבחון מהו "בן זוג" בהקשר של עבירת התקיפה הנדונה ובו בלבד.

51. החוק מבאר מיהו "בן זוג", ע"י מתן הגדרה מרבבה למונח "בן משפחה". זה האחרון מוגדר כ"לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר והוא...בן זוג, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו". על פי פשוטה של לשון, "בן זוג" משמעו מי המצוי או היה מצוי בקשר נישואין עם האחר, או למצער היה "ידוע בציבור" של האחר.

לשונית, מתקיים מדרג: ב"גרעין" ההגדרה מצוי מי הנשוי או היה נשוי לאחר. במעגל ההתייחסות השני, המרוחק מעט מן הגרעין אך לא עד כדי עמימות, מצוי הידוע בציבור. במובן זה, החוק אינו מבאר כיצד לפרש, אלא כיצד לא לפרש. ההגדרה הלשונית ברורה

ותחומה. לו יצויר מנעד שבו בקוטב האחד בני זוג נשואים, המתגוררים יחד ובקוטב האחר גבר ואישה שהכירו אך לפני יממה בה בילו יחד, ברי כי ה"מגנט" מצוי בקוטב הראשון.

להלן נבחן האם תכליתית, יש מקום והצדקה להרחיב הגדרה זו.

52. עיון בדברי ההסבר להצעת החוק מעלה כי בחקקו את העבירה, ביקש המחוקק להכפיל את העונש בגין פגיעה ותקיפה "שהתרחשו בתוך המשפחה". צוין כי עבירות אלה חמורות מעבירות המתבצעות מחוץ למשפחה, "מכיוון שמדובר בניצול מערכת יחסים מתמשכת של תלות ומרות ומגע יום יומי עם התוקף. האלימות במשפחה מתאפיינת בהיותה מתמשכת ובדרך כלל לא מדובר בתופעה חד פעמית אלא במסכת חיים שלמה תחת סכנה"[4].

53. באשר למונח "ידועים בציבור", הרי מדובר במי שחיו חיי משפחה וקיימו משק בית משותף. משמעות ניהול חיי משפחה הוא ניהול חיים משותפים לאורך זמן, על בסיס ידידות, הבנה ויחסי אישות קבועים. משמעות משק בית משותף הוא ניהול תקציבי של היחידה המשפחתית כגוף כלכלי אחד, קרי: שיתוף במקום המגורים, בכלכלה, בהלבשה וביתר צרכי המחיה (ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד(1), 617 ; ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג(1), 431). תנאים אלה אמנם רוכזו בפסיקה, אך הדבר נעשה בהקשר ספציפי של פרשנות סעי' 55 לחוק הירושה תשכ"ה- 1965 ושל בחינת מיהותה של בת הזוג לצורך חילוט מכוח פקודת הסמים (ראו ע"א 79/83 היועמ"ש נ' שוקרון, פד"י לט(2), 690 ו- ע"פ 4341/99 וידאל נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3), 329).

54. בית המשפט העליון טרם נדרש לשאלה האם אמות המידה מן הדין האזרחי לקביעת "ידועים בציבור" תקפות גם בדין הפלילי. עם זאת, לא אחת אומצו אמות מידה אלה בפסיקת הערכאות הדיוניות. בשורת מקרים בהם המדובר היה במי שקיימו קשרים רומנטיים או מיניים, לתקופות שונות ובנסיבות שונות (- לרבות כאשר המדובר היה בקשר ממושך עד כדי שש שנים ועל אף קיומו של ילד משותף), זוכו נאשמים מן העבירה הנדונה, הואיל ולא הוכח כי הנאשם היה ידוע בציבור של המתלוננת. ראו למשל:

ת"פ (מחוזי ת"א) 40032/03 מדינת ישראל נ' אברמנטו, מיום 8.7.03 ; ת"פ (מחוזי ת"א) 4125/98 מדינת ישראל נ' חזן, מיום 14.6.99 (סעי' 11 לחו"ד כב' השופט ישעיה).

וכן: ת"פ (שלום אשדוד) 2639/01 מדינת ישראל נ' סבג אלפונסו, מיום 10.7.02 ; ת"פ (שלום אשדוד) 2268/00 מדינת ישראל נ' אביקזר, מיום 16.12.01 ; ת"פ (שלום אשדוד) 1247/01 מדינת ישראל נ' נחום ערן, מיום 25.9.01 ; ת"פ (שלום פתח תקווה) 2825/00 מדינת ישראל נ' סלטון, מיום 1.4.01 ; ת"פ (שלום דימונה) 1171/02 מדינת ישראל נ' ליאור, מיום 9.9.04 ; ת"פ (שלום ת"א) 4619/02 מדינת ישראל נ' חרבאווי, מיום 28.5.03 ; ת"פ (שלום ת"א) 5226/07 מדינת ישראל נ' פוני מיקי, מיום 24.12.08 ; ת"פ (שלום ת"א) 4367/07 מדינת ישראל נ' קרטה, מיום 19.2.09 ; ת"פ (שלום ת"א) 46033-06-16 מדינת ישראל נ' אסמאעין, מיום 6.9.18 ; ת"פ (שלום באר שבע) 38101-07-11 מדינת ישראל נ' ססונקר, מיום 27.3.12 ; ת"פ (שלום ת"א) 8084/07 מדינת ישראל נ' עובדיה, מיום 25.1.10.

55. בצד פסיקה זו, הפנתה התובעת המלומדת למספר פסקי דין, התומכים לשיטתה בטיעוניה:

בע"פ 9187/03 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 26.9.05), בהתייחסו לפרשנות העבירה "עבירות מין במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע", מכוח סעי' 351 לחוק, קבע בית המשפט העליון כי הגדרת "בן משפחה" בסעי' 351(ה) לחוק ("הורה, בן זוגו של הורה אף אם אינו נשוי לו; סב או סבתא") אינה מחייבת מגורים משותפים, בשים לב לתכלית אותה עבירה- הגנה על קטינים מפני פגיעת בן זוגו של אם הקטין. משכך יחשב בן הזוג כהורה בשים לב למהות היחסים בינו ולבין האם. טיבו ואיכותו של הקשר בין הקטין ולבין בן זוגו של ההורה הם העומדים למבחן ולא מעמדו הפורמאלי של בן הזוג.

בע"פ (מחוזי באר שבע) 51412-10-12 א"ד נ' מדינת ישראל (מיום 8.5.13) נקבע כי אין לייחס חשיבות רבה לשאלה האם השניים קיימו משק בית משותף, בנסיבות בהן התקיים קשר זוגי אשר כלל הצעת נישואין ומגורי המתלוננת בבית הנאשם, גם אם לא באופן רציף. בית המשפט נסמך על הקביעה בעניין פלוני הנ"ל, לעניין סעי' 351 (ה) לחוק. עוד צוין כי המדובר בגרסה כבושה וכי הנאשם-המערער לא העלה את הטענה עת נחקר במשטרה בחשד לביצוע העבירה האמורה.

בת"פ (שלום באר שבע) 5162-01-14 מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 9.4.14), הורשע הנאשם בעבירה הנדונה, לאחר שנדחתה טענתו לפיה אין הוא בן זוג. נקבע כי המדובר בטענה כבושה, שכן הנאשם לא הסתייג בחקירתו במשטרה מכך שהמתלוננת היא בת זוגו. כמו כן הנאשם עצמו כינה את המתלוננת בתואר "בת זוגתי" (-) צ"ל: בת זוגי) ואף היא כינתה אותו "בעלי". עוד צוין כי השניים התגוררו יחד, קיימו יחסי מין ודי בכל האמור כדי להביאם בגדר בני זוג.

עוד הפנתה התובעת לת"פ 4731/02 (שלום ת"א) מדינת ישראל נ' שבדוב (מיום 25.2.13) ולת"פ 16838-01-17 (שלום באר שבע) מדינת ישראל נ' פלוני (מיום 9.7.17).

56. העולה מן המקובץ, כי התכלית החקיקתית שבבסיס העבירה נועדה להגן על התא המשפחתי ולהחמיר בעונשם של בני זוג בעבר או בהווה, המנצלים לרעה את יחסי הקרבה לשם פגיעה מתמשכת בבן הזוג. לא אחת נקבע כי לצורך הכרה בשניים כידועים בציבור, יש להראות את קיומם של התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה ואין די בקשר אחר לשם כך, יהיו מאפייניו אשר יהיו. מנגד, במספר פסקי דין, רוכזה קביעה זו, ולו במידת מה.

5.5. יישום הוראות הדין בנסיבות המקרה

57. נבחן להלן האם העבירה האמורה ניתנת לפירוש סביר אחד, או ליותר מכך, לפי תכליתה. בהתאם למסקנה אליה נגיע, נבחן את יישומה בנסיבות.

ב"כ הנאשם גורס כי לא די בנתונים העובדתיים כדי להביא את הנאשם והמתלוננת בגדר "בני זוג", באשר הם רחוקים מלהיות "ידועים בציבור" - מונח שהתגבשותו בנסיבות מהווה, לשיטתו, תנאי בלעדיו-אין להרשעה בעבירה. מנגד, הפרשנות המוצעת ע"י המאשימה היא, כי אין הכרח לדבוק בתנאים המצטברים של ניהול חיי משפחה ומשק בית משותף וכי ניתן להרשיע בעבירה, ככל שבית המשפט משתכנע כי התקיים קשר זוגי "מהותי". לשיטתה התקיים בנסיבות קשר מהותי.

וידגש: המאשימה הציעה הרחבה אל מעבר לגבולות המונח "ידועים בציבור", אך נמנעה מלהציע הגדרה ברורה, או מבחנים כלשהם לקביעה מתי יבואו שניים בגדר "בני זוג", אף אם אינם ידועים בציבור. מקל וחמר, נמנעה מלהציע הגדרה כאמור, המתיישבת עם לשון החוק והפסיקה הקיימת, תוך הצבעה על תכלית אותה הרחבה. משכך, גם לשיטתה, לא ברור עד לאן ניתן להרחיב. המדובר בהתרחקות מן ה"מגנט" שבקוטב, לעבר אותם שוליים עמומים של "אפלולית", בלא מפה ומצפן.

58. כפי שמצינו לעיל, בפן העקרוני, עמדת המאשימה עשויה להתקבל, ככל ויימצא כי הפרשנות המוצעת על ידה היא הפרשנות הסבירה היחידה, על פי תכליתה. עם זאת, אף אם יימצא כי פרשנותה סבירה, אך בצידה פרשנות סבירה אחרת (- על פי תכליתה), המקלה עם הנאשם - דינה של הראשונה להידחות.

59. לטעמי, פרשנותה של המאשימה לא רק שאינה הפרשנות הסבירה היחידה, אלא שספק אם סבירה היא, כלל ועיקר.

60. עסקינן בפרשנות נורמה פלילית. מקומם של מושכלות היסוד בדיני העונשין לא נפקד ובראשם - לענייננו - עקרון החוקיות. הגדרת "בן זוג" בחוק ברורה וגבול תיחומה הוא "ידועים בציבור". כל הרחבה שהיא, טיבה שתפעל לחובת נאשמים. מכאן הצורך והחובה, בהנחה כי הרחבת המונח אפשרית כלל עיקר, לעשות כן בצעדים מדודים ובנסיבות בהן אין מנוס מכך, בשים לב לתכלית העבירה. קביעה זו נכונה מקל וחמר, לאור הקושי הרעיוני והלשוני עליו עמדנו לעיל, להגדיר את המונח "בן זוג", ולו באופן כללי, ושלא לצורך פרשנות העבירה.

61. מבלי לקבוע מסמרות, אצא מתוך הנחה מקילה לפיה ייתכנו מקרים בהם יהא זה נכון צודק וראוי לקבוע כי שניים היוו "זוג", אף מבלי שהתקיימו תנאי "ידועים בציבור" באופן דווקני. עדיין תיוותר במלוא עוזה השאלה, עד לאן נרחיק, בשים לב לכך כי ככל שנרחיק, ילך ויתעמעם אורו של עקרון החוקיות. טיעון המאשימה מלמד כי גם לשיטתה, לא יעלה על הדעת לקבוע, כי שניים יבואו בגדר "זוג" רק לאחר מספר שעות היכרות, גם אם נוצרה אינטימיות במהלכן. ברי כי לא לכך התכוון המחוקק ואף הגיונם של דברים שולל זאת.

62. אין בפסיקה אותה הציגה המאשימה כדי לבסס את טיעונה. באשר לפסק דינו הנ"ל של בית המשפט העליון בדבר פרשנות סעי' 351 לחוק, לא ניתן להקיש ממנו לענייננו. לא רק שהקביעות שם רלבנטיות לעניין תכלית עבירה אחרת (-הגנה על קטין מפני ביצוע עבירות מין ע"י בן זוג של אימו), אלא שקיים בנוסף קושי עקרוני להקיש, מקום בו קיים דין ספציפי בענייננו, הן בדמות הוראת חוק מפורשת והן בדמות פסיקה קונקרטית הדנה בו, הגם שאינה בגדר הלכה מחייבת.

באשר לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין א"ד, אמנם המדובר ב"ריכוך" לעומת קביעות המחייבות קיום

תנאי "ידועים בציבור", ואפשר וריכוך כאמור מוצדק לעיתים בפן העקרוני, עם זאת, נסיבות אותו מקרה קרובות הרבה יותר לקוטב "ידועים בציבור", מאשר לנסיבות המקרה דנן (הקרובות כשלעצמן לקוטב הנגדי).

באשר לפסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (ת"פ 5162-01-14), שם בוססו קביעות על יסוד הדרך בה התייחסו הצדדים זה לזה, סבורני כי אכן ראוי כי בחינת אותה התייחסות תהווה אחד הסמנים לבדיקה ואולם אין בה די (-) הוא הדין בהקשר זה לאמור בת"פ 16838-01-17 הנ"ל). מכל מקום, הטענה מושא ההליך שבפניי, בדבר "ידועים בציבור" לא נבחנה כלל ע"י בית המשפט. בד בבד ניתן להסיק כי בית המשפט התייחס בפועל לבני הזוג כאילו היו ידועים בציבור.

באשר לפסק הדין בעניין שבדוב אליו הפנתה המאשימה, אין הוא כולל ניתוח של יסודות העבירה והוראות הדין, אלא מסתפק בקביעה לאקונית למדי, לפיה זוגיות משמעה קשר "מעבר לסתמי המאופיין בתלות אינטימיות לינה משותפת ועוד", כשבאותן נסיבות נתן בית המשפט את דעתו להצעת נישואין, קניית שמלה והזמנת הורי הנאשם ליום הולדת של המתלוננת ואימה.

63. פרשנות ב"כ הנאשם מתיישבת עם הוראות החוק, דברי ההסבר לחוק והפסיקה עליה הצבעתי לעיל. בשים לב לכך כי כוונת המחוקק הברורה הייתה להגן על התא המשפחתי, כמו גם, בהתאמה לכך, לכוותר העבירה (תקיפת בן משפחה) ובשים לב לכך שהתיבה "בן זוג" ו"ידועים בציבור" מופיעה כחלק מהגדרת בן משפחה, הרי שללא כל ספק עסקינן בפרשנות סבירה.

64. פרשנות המאשימה, מנגד, מרחיבה מעבר להגדרת "ידוע בציבור", ללא תיחום ברור ובאופן שאינו מתיישב עם עקרון החוקיות, ככל שירחיק המרחיק לכת מגרעין הלשון. אף הפסיקה שהוצגה ע"י המאשימה לא רק שאינה מבארת את גדרי ההגדרה לשיטתה, אלא שנעדרת היא דיון בהוראות החוק, הפסיקה ופרשנותם של אלה. העדר תיחום יוצר קושי לא מבוטל בעמדת המאשימה. משכך, לשיטתי, אין היא סבירה.

65. על אף האמור, למען הזהירות ולצורך הדיון, אצא מהנחה כי המדובר בפרשנות סבירה. מסקנה כאמור עשויה להתקבל בשים לב לאינטרס הציבורי שבהגנה על אדם (ובדבר"כ- על אישה) המצויה בקשר זוגי, ובלבד ותכלול ריכוך קל בלבד להגדרת "ידוע בציבור". לשון אחר: אניח כי יתכנו מצבים בהם נכון יהא להגדיר אדם כבן זוג, אף אם לא התקיימו במלואם ובאופן דווקני תנאי הפסיקה בדבר ידועים בציבור. עם זאת, הרחבה זו תהא במשורה, בשים לב לכך כי דרישת המחוקק היא לראות בבן הזוג כבן משפחה. אף לו הנחתי כאמור, פשיטא כי בכל מקרה, פרשנות המאשימה אינה הפרשנות היחידה.

66. מן המקובץ עולה כי פרשנות ב"כ הנאשם היא הפרשנות הסבירה היחידה על פי תכלית העבירה. המסע הפרשני מסתיים עוד בשלב הראשון. לחילופין, היה ונקבע כי פרשנות המאשימה סבירה אף היא, הרי בתחרות בין שתי פרשנויות סבירות אלה, יד הראשונה גוברת באופן ברור.

67. החלת מסקנה זו בנסיבות מלמדת על כי הנאשם לא היה בן זוגה של המתלוננת, כמובנו המשפטי של מונח זה. המדובר בשני צעירים אשר הכירו (מעבר להיכרות במרחב האינטרנטי) למשך שבוע בלבד. בשבוע זה התגוררו בחדר בבית הורי הנאשם. גם אם נניח כי קיימו יחסי מין ואף אם רכש הנאשם עבודה דבר מה כזה או אחר, היו השניים רחוקים מאד מהגדרת "בן משפחה". נישואין לא התקיימו ואף לא תנאי ידועים בציבור.

68. ב"כ המאשימה ביקשה לחזק את טיעונה בהנמקה לפיה הנאשם נמנע בחקירתו מלטעון כי אין הוא בן זוגה של המתלוננת, על אף שנחשד בעבירה האמורה. עובדה זו עשויה לשמש סמן נוסף, אחד מני רבים, בבוא בית

משפט לבחון האם התגבשה העבירה. במכלול נסיבות העניין ולאור כל שפירטתי לעיל, הרי גם אם סבר הנאשם, או חש, כי המתלוננת היא בת זוגו, אין בכך כדי לקבוע כי משפטית אכן כך הדבר. אינני מוצא להחמיר ולדקדק עם הנאשם בהקשר זה, שכן חזקה עליו כי בעת חקירתו לא היה הוא בקיא ברזי הדקויות של המשפט הפלילי ומשמעיותיהן. הוא הדין באשר לאמירות כאלה או אחרות, ככל שנאמרו בכלל וברצינות בפרט, לגבי נישואין, כמו גם קנאה שגילה כלפיה. אחרי ככלות הכל, עסקינן בקשר בן שבוע ימים, אשר המתלוננת הגדירה כ"התחלתי"..

בית משפט השלום ברמלה

מדינת ישראל נ' (עציר)

אף לא מצאתי בטענה בדבר אינטנסיביות הקשר כדי לשנות ממסקנתי, מאותם טעמים שפורטו לעיל.

69. סופם של דברים: הנאשם תקף את המתלוננת, גרם לה לחבלות ושבר את הפלאפון שלה. בעת שעשה זאת לא היו השניים בני זוג.

6. סיכום

לאור כל האמור אני מוצא לזכות את הנאשם מן העבירה מכוח סעי' 382(ג) לחוק.

בהינתן כי הנאשם הודה בביצוע עבירת הרכוש בה הואשם, ולאור מסקנתי לפיה הנאשם ביצע את עבירת האלימות החלופית, אני מרשיעו בעבירות מכוח סעי' 380 ו- 452 לחוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, במעמד הצדדים.

אייל כהן, שופט

[1] מבין השלשה אתייחס למרכיב הלשון בלבד, שכן מרכיבי המטרה ושיקול הדעת מגולמים בהוראת סעי' 34כא לחוק. להרחבה ראו: ברק, פרשנות במשפט, כרך ראשון, הוצאת נבו, עמ' 221 ואילך.

[2] אחד מגורמי אי הוודאות במשפט הוא השפה, בהינתן כי היא בעלת "מרקם פתוח". מכונית באה ללא ספק בגדר "כלירכב", אך לא ברור מה דינה של מכונית-צעצוע, או גלגשת.

[3] א' אבן שושן המילון החדש, הוצאת קריית ספר, 1983.

[4] הצעות חוק 2496, כ"ט בשבט התשנ"ו, 19.2.96, עמ' 524.